

Cerere  
câte,

## Comisia Europeană a Drepturilor Omului

Plângere contra statului pentru încălcarea drepturilor omului.

Ilustre dl. Secretar al Comisiei Europene a Drepturilor Omului.

Este negreabil că acest caz, unic în felul lui, a provocat și contravense în rândul oamenilor legii nu prin complexitatea lui ci pentru că în anul 1990 Tribunalul Suprem - Secția Militară a făcut o greșală juridică, și de 9 ani Justiția nu-mi permite recursul în anulare sau revizuirea prin rejudecare a deciziei nr. 391/1983 al Tribunalului Militar Teritorial București ca singura cale extraordinară de atac împotriva abuzurilor magistralilor în uniformă militară ce au dat o hotărâre doar pe baza unor convingeri intime.

Sânt dator să declar că lupta mea este lupta dreptului împotriva puterii.

Eu mă refer că am drepturi, și Justiția are puterea să hotărâască.

Hu este necuviință, deci când afirm că dreptul se luptă cu puterea.

Hu vreau să dezvolt această chestiune vreau să apar numai cuvintele: obiectul procesului este, în fond, legea, iar jurații din România sânt tocmai aceia, care au dobândit totul prin legea aceasta și chiar și din acest motiv sânt părtimitori.

Prin urmare Justiția din România desconsideră dreptul subsemnatului la căile extraordinare de atac astfel s-a comis o încălcare a drepturilor mele la libertate și la siguranța persoanei. Ca atare, pentru sustinerea cauzei arăt că: din acest motiv nu am putut să străbat ierarhia instanțelor judecătorești pentru a obține o hotărâre definitivă și inexorabilă în urma căreia să mă adresez, cu recurs Comisiei Europene a Drepturilor Omului.

Într-o asemenea împrejurare ca meândreptătit cer imediat în baza prebelor să-mi fie acceptată plângerea contra statului pentru încălcarea drepturilor omului deoarece condamnarea mea este inechitatea cea mai monstruoasă și denegarea de drepturi cea mai infamă.

La baza acestei plângeri se află detenția ilegală, care s-a dovedit a fi în sine nedreaptă din anul 1990 precum și urmările enorme pe plan moral și social datorită faptului că am fost privat de libertate pentru o perioadă atât de lungă.

În numele spiritului de dreptate care trebuie să însușească pe un judecător vă rog ca apărarea mea să o facă domni judecători a instanței internaționale după conștiința lor știindcă eu ca singură persoană ca acuzat ale cărei puteri îmi sunt mărginite — poate chiar prea mărginite — sunt conștient că nu mă pot apăra, deoarece mă aflu în detenție de 15 ani și prin hotărârea instanței Tribunalului Militar Teritorial București am avut confiscarea totală a averi în urma condamnării mele la moarte.

Avându-se însă în vedere că sunt singurul copil al părinților mei ce trăiește la limita sărăciei dintr-o pensie ce provine din agricultură, deci ce-a mai mică pensie din România, beneficiază și de un ajutor social acordat de Primăria Stănești, Județul Giurgiu unde domiciliază.

Venitul familiei mele îl confirm prin acte ce dovedește că nu pot suporta cheltuielile în urma acestei plângeri.

Prin urmare nu pretind să-mi fie asigurat dreptul de apărare în prezenta unui avocat desemnat din oficiu, mă apăr singur.

Declar că eu nu urmăresc alt ceva decât să-mi fac apărarea liberă în așa fel, încât onorati domni judecători ai instanței internaționale să se convingă de starea faptelor și în privința împrejurărilor care au efect asupra aplicării legi să-și culeagă cunoștințele, știindcă judecători chemați să îndeplinească judecata sunt obligați să de-a verdict în baza experiențelor directe privitoare la cele sustinute în dosar.

Prezint pe scurt situația mea juridică.

Pentru faptele de a-și fi însușit prin efracție în noaptea de 8/9 septembrie 1983 de la Postul de Militie, Osica de Sus, Județul Olt două pistoale mitralieră cu muniția aferentă am fost condamnat la moarte și confiscarea totală a averi de către T.M.T.B. prin sentința nr. 63 din 12.10.'83 dosar nr. 391/1983 pentru comiterea infracțiunii de furt calificat în paguba avutului obștesc cu consecințe deosebit de grave, pre de art. 208, 209 lit. a, e și g. par. la art. 224 Cod penal.

Sentința definitivă este pronunțată prin decizia nr. 70 din 27.10.'83 a Tribunalului Suprem - Secția Militară de condamnare la moarte.

Pedeapsa cu moartea a fost comutată prin decretul Prezidențial nr. 124/1984 în pedeapsă de 25 ani închisoare.

În urma decretului de grațiere din 26.01.1988 Tribunalul Argeș a dispus să execut pedeapsa de 20. ani închisoare în baza art. 3 din decretul nr. 11/1988.

Pentru că în '90 mi s-a făcut dreptate am avut o cadere morală în urma căreia am comis infracțiunea de evadare și Tribunalul Sf. Gheorghe ma condamnat 2. ani pentru prin sentința nr. 45/23.10.1992 s-a efectuat deducerea pedepsei și a dispus să execut pedeapsa de 13 ani 11 luni și 8 zile închisoare din 23.10.1991, dosar nr. 2253/1991.

În plângerea mea mă voi referi în exclusivitate ca perioadă de timp din 1990 până în prezent în care Justiția mi-a acordat drepturile mele cetățenești.

Deci, nu revendic nici un drept în perioada de timp din data arestării mele 29.09.1983 până în 1990 pentru că așa funcționa aparatul de reprimare al fostului Partid Comunist. De aceea îmi place să ilustra dis. persoane să privesc înapoi ce s-a întâmplat după căderea dictaturii comuniste Nicolae Ceaușescu.

Revoluția din '89 m-a prins în Penitenciarul Colibasi de unde la începutul anului 1990 m-am adresat Frontului de Salvare Națională (FSN) cu o cerere-memoriu prin care am făcut cunoscut pentru prima dată de la arestarea mea motivul pentru ce am furat armele și muniția de la Postul de Militie în 1983, totodată am dezvăluit pe confrați mei, ca 'autori morali', tăinuitori și martori ai infracțiunii mele ce împreună constituisem cu ani în urmă o grupare de rezistență antitotalitară.

Paralel cu dezvăluirile mele confrați ce se afla în ilegalitate de foarte mulți ani a rupt tăcerea și au cerut eliberarea mea pe motivul că armele și muniția le-am furat pentru a întreprinde acțiuni de luptă împotriva dictaturii comuniste H.

Dar membri de conducere ai fostului Front de Salvare Națională care dețineau puterea constituindu-se ulterior ca C.P. și apoi ca Partid politic PSDR ce au câștigat alegerile mă refer la fostul Președinte domnul Ion Iliescu și alți colegi ai domniei sale, nu au fost de acord cu eliberarea mea. În aceea perioadă de timp confrați mei profesori Raul Tolcimschi, Pop Simion, Tudor Buencariu și Mircea Stoica au înaintat cereri-memorii Senatului României și Procurorului General - Gheorghe Rebu pentru promovarea recursului în anul

În luna mai 1990 în baza promovării recursului în anulare Tribunalul Suprem - Secția Militară printr-o procedură fără ca eu să fiu dus în fața instanței și fără a fi interogați martorii (discuțati mai sus) a fost respins recursul în anulare. În urma acestui fapt domnul Gheorghe Robu, Procuror General a cerut în repetate rânduri Președintelui Ion Iliescu să dispună punerea noastră în libertate acordându-ne grațierea pedepsei, dar acesta din urmă a refuzat.

Aceste fapte petrecute și relatate de mine aici pot fi verificate prin audierea ca martori pe fostul Procuror General - Gheorghe Robu și fostul Președinte - Ion Iliescu, a cărei multă cernăală tipografică pe ziarele vremii comentând acest caz contravenește de oameni politici și ai legii.

Prin urmare declar cu mult regret că trei din martorii mei ce formam împreună grupul au decedat. Acești confrați sunt: Pop Simion, Hincea Stoica și Tudor Buonariu, plecând dintre noi pe neașteptate precum la fiecare ne vine rândul au lăsat în urmă numele lor ca pe o mărturie ce nu pot și negată deoarece constituie un adevar care a nămas imre gistrat la Senatul României (se poate verifica arhiva anului '90)

Singurul martor în viață este domnul profesor Raul Volcinschi în prezent deține funcția de Consilier la Ministerul de Interne poate fi găsit la numărul de telefon de la serviciu 2229630 interior 1574 sau la Hotelul Ministerului de Interne tel. 2103295 camera 104 București sau la domiciliu din Cluj-Napoca Str. Nicolae Torja, Nr. 23, Telefon acasă 064/414030.

Domnul, Raul Volcinschi a confirmat prin declarațiile sale cele susținute de mine în prezenta plângere precum că împreună cu mine și cu cei trei confrați decedați am format acel grup de rezistență pentru a lupta împotriva dictaturii comuniste Nicolae Ceaușescu.

Având în vedere faptul că persoana mea nu prezintă nici o importanță nu urmăresc alt ceva decât să vă conving că gruparea noastră din care am făcut parte și pentru care am jurat armele cu muniția aferentă s-a constituit o vedere politică.

Declar că eu nu dau viața mea personală mai mare importanță decât unei părți din întregul eșec a cauzei mele, căci această cauză e dreaptă și este în același timp cauza întregului spirit liberalist ce a început a se manifesta în toată țara după Revoluția din '89.

Adică aceasta se află în cunoștința conștiinței mele.

Am fost și am rămas un naționalist și simpatizez cu aripa politică de dreapta, pentru aceasta opțiune am plătit cu ani de închisoare din 1990 până în prezent.

Cer instanței internaționale să constate dacă fapta privind furtul de armament, muniție, documente sau de date secrete de stat aflate în proprietatea administrației sau folosirea Ministerului de Interne care prin natura sau destinația lor au caracter militar sau interesează capacitatea de apărare și siguranța statului, dacă constituie infracțiune contra siguranței statului sau amenințări la adresa siguranței naționale a României; dacă sau jurat cu scopul de a întreprinde cu ele acțiuni de luptă împotriva regimului dictatorial aflat la putere.

Ilustre domnule Secretar al Comisiei Europene a Drepturilor Omului dacă fapta pentru care execut această pedeapsă prin urmare a celor confirmate de declarațiile martorilor sus discutați se încadrează ca infracțiune contra siguranței statului sau amenințări la adresa siguranței naționale a României urmând a se constata că hotărârea Tribunalului din 1990 este contrară legii deoarece prin hotărâre sa făcut o greșită aplicare a legii de natură să influențeze soluția procesului.

Astfel se întunesc elementele decretului de grătiere emis de C.P.U.N. în anul 1990 prin care s-a dispus eliberarea celor cu infracțiuni contra siguranței statului.

Pentru sustinerea cauzei cer instanței internaționale să constate că fapta săvârșită este o infracțiune contra siguranței statului și să dispună aplicarea legii.

În concluzie, legea în România e prest aplicată.

Se mai poate constata aplicarea preastă a legilor de căbi Tribunalul Militar (în timpul dictaturii Tribunalul Militar era partidul comunist, prin forță sentiment era hotărât de partidul comunist), și după Revoluția din '89 acești judecători au fost promovați în funcții superioare ca judecători în Curtea Supremă de Justiție - Secția Militară.

În prezent în baza legii de organizare Secția Militară a Curții Supreme de Justiție s-a deslinsat datorită abuzurilor care se făceau în exercitiul funcțiilor (dar hotărârile judecătorești abuzive au rămas).

Să se recunoască că am fost supus la opinie politică pe prejudecăți arbitrare și prin abuzul judecătoresc în uniformă militară cu apartenență la puterea politică executivă din 1990 să resping recursul în anulare fără ca martorii să fie inter-

Să se recunoască că codul de conduită al judecătorului militar în uniformă a fost influențat de Liderii Frontului Salvării Naționale (FSN) ulterior CPUR (responsabili cu aplicarea legi).

Să se recunoască că judecătorii au primit directive pentru a respinge recursul în anulare, judecată formală, așa funcționa sistemul pe timpul dictaturii cât și în 1990 pentru că judecătorii au comis un exces de putere în sensul că au trecut în domeniul altei puteri constituite în stat. La acea vreme în '90 nu mai existând Constituție în România deoarece căzuse dictaturul, puterea judecătorească era instrumentată de către cei care preluaseră puterea, legea se aplica pe bunul plac al fiecărui judecător.

În acest timp am tot sperat că se va găsi cineva să-mi facă dreptate dar dreptatea în România de azi o debăndează numai acela care dispune de mari sume de bani.

Hiei un magistrat mi-și riscă scaunul să revendice o hotărâre pronunțată greșit după un număr atâți de ani.

Astfel sunt sortiți să intru în comisia de eliberare condiționată a Penitenciarului la 20 ani închisoare la fel ca un condamnat pe viață.

Dacă, Justiția din România a devenit mai întâi morală cum este posibil să se întâmple așa ceva. Pornind tocmai de la această nealitate urmează a se constata că sunt cel mai vechi detinut din România deoarece tovarășii mei de faptă Hăstase Petrică sa liberat condiționat în primăvara acestui an '98 din Penitenciarul Gherla și Stanciu Nicolae sa liberat tot în primăvara acestui an '98 din Penitenciar Spital Filare.

De fapt, Hăstase Petrică și Stanciu Nicolae nu au colaborat cu Raul Teleschi, Pop Simion, Hincea Stoica și Tudor Buemaru.

Eu am fost acela cărui mi sa incredintat sarcina a a fura arme, și pentru că nu am putut singur să comit fapta, forțat de împrejurări a trebuit să-mi găsească adepti cu care să comit furtul de arme.

Astfel la întrebarea din timpul anchetei în '83 pentru ce ati furat armele nu se putea spune intenția reală, astfel sa spus ce se putea crede precum înțelegerea dinainte cu confratii ~~ca~~ că intenționam să le folosim la comiterea faptelor.

Oare, cine avea curajul să spună în timpul anchetei intenția reală pentru ce sa furat armele.

Acest principiu se poate analiza și astăzi în țările cu dictatură precum Irakul sau Cuba cine are curajul să recunoască